

Sygn. akt IV 1Ka 449/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny - Odwoławczy, Sekcja ds. postępowań szczególnych i wykroczeń w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Jabłońska-Malik

Protokolant: st.sekr.sądowy Agata Kaleta

przy udziale oskarżyciela publicznego KMP Kraków - starszego aspiranta Rafała Podsiadło,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 grudnia 2013 roku sprawy

M. K.

obwinionego o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 3 i art. 17 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

z powodu apelacji wniesionych przez obwinionego i jego obrońcę,

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie, Wydział II Karny z dnia 11 lipca 2013 roku, sygn. akt II W 210/12/N,

na zasadzie art. 104 § 1 pkt 7 kpw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpw i art. 45 § 1 kw oraz na zasadzie art. 118 § 2 kpw zaskarżony wyrok uchyla i postępowanie karne przeciwko obwinionemu M. K. umarza, a kosztami sądowymi za obie instancje obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV 1 Ka 449/13

UZASADNIENIE

M. K. został obwiniony o to, że:

w dniu 18 września 2011r. około godz. 12.25 w K. Al. (...) - wyjazd ze stacji S., kierując pojazdem m-ki C. o nr rej. (...), nie zachował należytej ostrożności, a w szczególności włączając się do ruchu nie ustąpił pierwszeństwa kierującej pojazdem m-ki D. o nr rej. (...), doprowadzając do kolizji, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 86 par. 1 k.w. w zw. z art. 3 i art. 17 ust. 2 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym

Wyrokiem z dnia 11 lipca 2013 roku sygn. II W 210/12/N Sąd Rejonowy dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie, Wydział II Karny orzekł w tym przedmiocie następująco:

I. obwinionego M. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 86§1 kodeksu wykroczeń w zw. z art. 3 ust. 1 oraz art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 roku, poz. 1137) i za to na mocy art. 86§1 kodeksu wykroczeń wymierza mu karę grzywny w kwocie 500,00 zł (słownie złotych: pięćset 00/100);

II. na zasadzie art. 627 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 119 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1.794,80 zł (słownie złotych: jeden tysiąc siedemset dziewięćdziesiąt cztery 80/100), a to 120,00 zł tytułem wydatków obliczonych na zasadzie

§1 pkt 1 i §2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. Nr 118, poz. 1269) w zw. z art. 118§§1, 3 i 4 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, 1.624,80 zł tytułem należności za wydanie opinii rekonstrukcyjnych na zasadzie art. 118§3 zd. 2 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia oraz 50,00 zł tytułem opłaty obliczonej na zasadzie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) w zw. z art. 617 kodeksu postępowania karnego i w zw. z art. 119 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Od wyroku tego apelację wywiedli obwiniony i jego obrońca zaskarżając wyrok w całości.

Obwiniony wyrokowi temu zarzucił rażąco obrazę prawa w szczególności przez naruszenie:

1. art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i przyjęcie wbrew zasadzie prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, iż przedstawione przez obwinionego wyjaśnienia oraz sporządzony rysunek sytuacyjny nie polegają na prawdzie, a także poprzez między innymi oparcie wyroku na zeznaniach świadka, którego tożsamości nie udało się określić, opinii biegłego sporządzonej z pominięciem materiału dowodowego zgromadzonego na miejscu zdarzenia, oraz zeznaniach pokrzywdzonej – to jest osoby bezpośrednio zainteresowanej rozstrzygnięciem w niniejszej sprawie;
2. art. 5 kpk w zw. z art. 8 kpw poprzez orzeczenie o winie obwinionego mimo, iż w sprawie zaistniały poważne, nie dające się usunąć wątpliwości wynikające bezpośrednio z wadliwości i niekompletności zebranego materiału dowodowego.

W konkluzji swojej apelacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania w całości.

Obrońca obwinionego wyrokowi temu zarzucił rażąco obrazę prawa w szczególności przez naruszenie:

1. art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i przyjęcie wbrew zasadzie prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, iż przedstawione przez obwinionego wyjaśnienia oraz sporządzony rysunek sytuacyjny nie polegają na prawdzie, a także poprzez między innymi oparcie wyroku na zeznaniach świadka, którego tożsamości nie udało się określić, opinii biegłego sporządzonej z pominięciem materiału dowodowego zgromadzonego na miejscu zdarzenia, oraz zeznaniach pokrzywdzonej – to jest osoby bezpośrednio zainteresowanej rozstrzygnięciem w niniejszej sprawie;
2. art. 5 kpk w zw. z art. 8 kpw poprzez orzeczenie o winie obwinionego mimo, iż w sprawie zaistniały poważne, nie dające się usunąć wątpliwości wynikające bezpośrednio z wadliwości i niekompletności zebranego materiału dowodowego.

W konkluzji swojej apelacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacje obwinionego i jego obrońcy okazały się niezasadne natomiast musiały skutkować umorzeniem postępowania toczącego się przeciwko M. K. o czyn zarzucony mu wnioskiem o ukaranie.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie stwierdziła uchybień, które mogłyby podważyć trafność zaskarżonego wyroku.

W pierwszym rzędzie należy zaznaczyć, że Sąd I instancji prawidłowo i wyczerpująco przeprowadził postępowanie dowodowe zaś zebrane dowody poddał szczegółowej i dokładnej analizie kierując się przy ocenie wymogami

przewidzianymi w art. 7 kpk (art. 8 kpsw), nie wykraczając przy tym poza granice swobody przyznanej Sądowi w tym zakresie.

W oparciu o przeprowadzone dowody, tj. zeznania świadków, zebrane dokumenty, opinie biegłego mgr inż. P. P. (pisemne i ustne) oraz zapis monitoringu - poczynione zostały prawidłowe ustalenia, które prowadzą do wniosku, iż obwiniony zrealizował znamiona przypisanego mu wykroczenia. To obwiniony włączył się do ruchu i to na nim ciążył obowiązek zachowania szczególnej ostrożności przy wykonywaniu tego manewru i ustąpienia pierwszeństwa samochodowi jadącemu drogą z pierwszeństwem ruchu.

Sąd Odwoławczy nie dopatrywał się żadnych uchybień ze strony Sądu I instancji, w tym również co do wskazywanych w apelacjach naruszeń.

Sąd Rejonowy w chwili wyrokowania nie miał żadnych wątpliwości co do tego, że obwiniony dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu i brak było podstaw do ich powzięcia (art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpsw). Wskazywał na to niezbitcie materiał dowodowy, który Sąd uznał za wiarygodny i czemu dał wyraz w pisemnych motywach rozstrzygnięcia. Sąd Odwoławczy podziela ocenę Sądu pierwszej instancji. W tej sytuacji brak było podstaw do uniewinnienia obwinionego z braku czynu lub braku znamion czynu jako wykroczenia albo braku winy. Nie było też podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Nawet gdyby jednak zaistniała potrzeba (czego w niniejszej sprawie nie ma) uzupełnienia materiału dowodowego i prowadzenia dalszych czynności, to i tak dalszemu prowadzeniu postępowania sprzeciwiałaby się zaistniała w sprawie negatywna przesłanka procesowa.

Sąd Odwoławczy stwierdził bowiem, że już po wydaniu zaskarżonego wyroku nastąpiło przedawnienie karalności wykroczenia przypisanego obwinionemu. W myśl bowiem art. 45 § 1 kodeksu wykroczeń - karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok. Jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Czyn obwinionego zaś został popełniony w dniu 18.09.2011r., stąd z dniem 18.09.2013r. nastąpiło przedawnienie karalności wykroczenia. Konsekwencją tego była zatem konieczność umorzenia postępowania (art. 5 § 1 pkt 4 kpsw). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem ...”postępowanie należy umorzyć w sytuacji, gdy nastąpiło przedawnienie karalności, ale tylko wtedy, gdy nie ma od razu podstaw do uniewinnienia oskarżonego z braku czynu lub braku znamion czynu jako wykroczenia albo braku winy. Umorzenie z racji przedawnienia wchodzi też zawsze w rachubę, gdyby kwestie istnienia czynu, jego znamion i odpowiedzialności wymagały dalszego dowodzenia, gdyż postępowaniu w tej materii stoi już na przeszkodzie przedawnienie karalności” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 r., sygn. IV KKN 264/99, LEX nr 54407).

W tym stanie rzeczy, zaskarżony wyrok uchylono i na zasadzie art. 104 § 1 pkt 7 kpsw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpsw i art. 45 § 1 kw postępowanie przeciwko obwinionemu umorzono.

Natomiast na zasadzie art. 118 § 2 kpsw kosztami postępowania za obie instancje obciążono Skarb Państwa.

SSO Elżbieta Jabłońska-Malik